

pligt at slå et sådant oprør ned. Andre regeringer ville behandle en oprørske provins på samme måde. Det var aldrig tidligere i historien sket, at en oprørske fraktion i en suveræn stat havde opnået diplomatisk anerkendelse af såkaldte humanitære grunde. Hvis man tillod opståen af nye stater på grundlag af stammeoprør, ville hele Afrika blive opspaltet i tusindvis af stammedømmer, hvorved Afrika igen ville ligge åbent for fremmede magters udnyttelse. Rapporterne fra de af FN og en række lande udsendte observatører havde afsløret konfliktens sande væsen og omstændigheder. Efter at oprøret nu var næsten knust, måtte opmærksomheden rettes mod genopbygningen. Han takkede Røde Kors, UNICEF og andre velgørende organisationer, som havde ydet en fremragende indsats.

Udenrigsminister *Stewart* omtalte kun Nigeria-situationen ganske kort som et felt, hvor FN måtte fortsætte sine hjælpebestræbelser, så længe det var påkrævet.

Udenrigsminister *Debré* omtalte Biafradramaet som Ibofolkets martyrium. Det var en tragedie, at verdenssamfundet stadig kun diskuterede spørgsmålet uden at bringe en afslutning på dette. Det var nødvendigt, at fødemidler og medicin hurtigst muligt blev bragt frem, men endnu mere nødvendigt, at våbenleverancerne, som forlængede kampen, blev standset. For hver dag blev det klarere, at en løsning kun kunne findes på grundlag af Biafrabefolkningens ubestridelige særkende og i overensstemmelse med pagtens bestemmelser om selvbestemmelse. Tiden var kommet for de afrikanske lande til at anvende dette princip. Fortsat tavshed og en fortsættelse af blodbadet ville underminere Afrikas nye prestige.

Zambia henledte opmærksomheden på, at den ejendommelige kombination af Storbritannien og Sovjetunionen som agenter for blodbadet havde gjort det meget vanskeligt at finde en fredelig løsning på et problem, der oprindeligt kun var en lokal konflikt. *Zambia* havde anerkendt Biafra ud fra erkendelsen af, at virkelig enhed mellem et lands forskellige befolkningsgrupper ikke kunne skabes gennem et masse-slagteri. Biafranerne var ud fra enhver befolkningsdefinition højt kvalificerede og i stand til at styre deres egne anliggender. OAU havde stillet krav om fred i området,

men det måtte være en ærefuld og retfærdig fred. Forudsætningen herfor var meningsfulde forhandlinger under fredelige forhold. *Zambia* foreslog, at våbenleverancerne til de stridende parter straks blev indstillet, således at forhandlinger kunne indledes. FN burde tage spørgsmålet op på grundlag af pagtens artikler 11, 12 og 35 og spille en aktiv rolle for at tilvejebringe fred.

Udenrigsminister *Poul Hartling* oplyste, at omfanget af det i Danmark organiserede hjælpearbejde var uden sidestykke i dansk historie. De danske bestræbelser havde stædse udelukkende været rettet imod en løsning af de humanitære problemer. Danmark nærrede intet ønske om at intervenere i de politiske sider af konflikten, men havde med den største interesse og sympati fulgt de forskellige bestræbelser i afrikansk regie for at opnå en politisk løsning, der kunne føre til en afslutning på konflikten. Efter dansk opfattelse ville en standsning af våbenleverancerne have kunnet fremme disse bestræbelser, og Danmark fandt det højest beklageligt, at udenforstående lande ikke havde afstået fra våbenleverancerne.

Vietnam.

Dette spørgsmål indtog i år en noget mindre fremtrædende plads i generaldebatten sammenlignet med de nærmest forudgående år.

Hovedparten af talerne, herunder de vestlige, de latinamerikanske og en lang række afro-asiatiske lande, fremhævede, at kun en politisk løsning på konflikten var mulig og at Genève-aftalerne fra 1954 og 1962 måtte danne grundlag for en sådan løsning. De i Paris påbegyndte indledende forhandlinger hilstes velkommen som et positivt tegn, men samtidig udtryktes skuffelse over, at der endnu ikke var opnået konkrete resultater.

Østlandene samt en række afro-asiatiske lande beskyldte USA for at føre en kolonialistisk angrebskrig og gik fremdeles ind for, at alene Nordvietnams 4-punktsprogram samt den nationale befrielsesfronts politiske program kunne danne grundlag for en fredelig løsning.

I alt gik knapt et halvt hundrede lande i deres indlæg ind for et bombestop som et første skridt til nedtrapning af den mili-